

Terminowo i oszczędniej przy zachowaniu wysokiej jakości winny być oddawane do użytku nowe obiekty

Nad realizacją zadań wytyczonych budownictwu przez IX Plenum KC PZPR obradowali w Warszawie aktywiści partyni i gospodarcy resortów budownictwa przemysłowego oraz budownictwa miast i osiedli.

Deputowani francuscy opuścili Polskę

WARSZAWA (PAP). Dnia 11 bm. w godzinach południowych deputowani do francuskiego Zgromadzenia Narodowego po tygodniowym pobycie w Polsce odlecieli do Paryża.

Deputowanych francuskich żegnali na lotnisku: sekretarz generalny Komitetu Współpracy Kulturalnej z Zagranicą — J. K. Wende, przewodniczący polsko-francuskiej grupy parlamentarnej, poseł na Sejm — O. Lange oraz dyrektor protokołu dyplomatycznego Ministerstwa Spraw Zagranicznych — E. Bartol.

Na lotnisku był również obecny ambasador Francji P. E. Dennery.

Wspaniały klub mędzarnodowej prasy i książki otrzyma Nowa Huta

Na ukończeniu są przygotowania do uruchomienia wspaniałego lokalu klubu mędzarnodowej prasy i książki w Nowej Hucie.

Lokal przyszłego klubu mieści się w jednym z nowowbudowanych bloków mieszkalnych, w oddanym już do użytku budowniczych Nowej Huty osiedlu C-1. Składać się on będzie z kilku wielkich sal, pokoi dla personelu administracyjnego i magazynu.

Wszystkie sale klubu, jak czytelnia gazet, czytelnia książek, ozdobią boazerią, wyposażone zostaną w estetyczne i wygodne meble.

Czytelnia czasopism i gazet zostanie zaopatrzona w bogaty wybór pism krajowych i zagranicznych, ze specjalnym uwzględnieniem czasopism fachowych z dziedziny budownictwa i hutnictwa do dyspozycji budowniczych miasta i kombinatu Nowa Huta znajdują się tu także książki fachowe z różnych dziedzin.

Czyn przedjazdowy rzemiosła bydgoskiego

- 9 nowych asortymentów
- 4 nowe punkty usługowe
- przoduje — „Dobrebyt“

Do czynu przedjazdowego, którym masy pracujące całego kraju witają uchwały IX Plenum Komitetu Centralnego Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej stanęli również inwalidzi-spółdzielcy województwa bydgoskiego. Oto krótki meldunek z dotychczasowego przebiegu realizacji zobowiązań:

Uruchomiono 4 nowe punkty usługowe: drzewny — w Nowem nad Wisłą, metalowy — w Toruniu, skórzany — w Grudziądzu i odzieżowy — we Włocławku.

Równocześnie w spółdzielniach podległych Wojewódzkiemu Związkowi Spółdzielni Inwalidów wprowadzono 9 nowych asortymentów, stosując w największym stopniu surowiec odpadowy i wykorzystując lokalne źródła zaopatrzenia. M. in. przodująca spółdzielnia „Dobrebyt“ w Grudziądzu rozpoczęła produkcję soku witaminowego z marchwi.

W realizacji czynu przedjazdowego dobre wyniki osiągają również spółdzielnie „Współpraca“ w Bydgoszczy i „Przyszłość“ w Chełmnie.

Podstawą obrad był referat wygłoszony przez wiceprezesa Rady Ministrów Stefana Jędrzychowskiego, który w świetle osiągnięć i braków w dotychczasowej pracy naszego budownictwa nakreślił szczegółowo środki zapewniające pełną realizację wytyczonych tezami zadań, drogę dalszego rozwoju tej gałęzi przemysłu.

Jak stwierdzono w czasie narady, ostatnie lata tak w budownictwie przemysłowym jak i w budownictwie miast i osiedli cechował wielki wzrost ilościowy w produkcji budowlano-montażowej i w produkcji biur projektowych. W okresie tym wyrosły liczne kadry fachowców budowlanych i montażowych, które opanowały technikę i organizację budowy szeregu nowych obiektów, zwłaszcza w budownictwie przemysłowym, jakich w tej skali i w tak bogatym wachlarzu nigdy nie budowano w Polsce przedwrześniowej. Rozwinęły się nowe uprzemysłowane metody budowania oparte na doświadczeniach Związku Radzieckiego, podniósł się poziom i zasięg mechanizacji zwłaszcza robót pracochłonnych i prefabrykacji.

Jednak rosnące z roku na rok zadania przysłały częstokroć budowniczym tak ważne zagadnienia, jak oszczędna gospodarka materiałami i funduszami inwestycyjnymi oraz jakość wykonywanych robót. Niemal wyłącznie koncentrowano wysiłki na wykonaniu zadań ilościowych.

Krytycznej ocenie poddano również (ciąg dalszy na str. 2)

Cenny pomysł racjonalizatorski inż. T. Jaworskiego — kierownika spółdzielni rzemieślniczej

Cenny wniosek racjonalizatorski złożył w „Miesiącu wynalazczości“ zorganizowanym przez Związek Spółdzielni Przemysłowych i Rzemieślniczych, inż. Tadeusz Jaworski, kierownik działu destylatów spółdzielni „Okęcie“ w Warszawie.

Opracował on mianowicie metodę wykorzystania nie uprawianej dotychczas w skali masowej rośliny — nepeta cataria do produkcji olejków eterycznych.

Jak wykazały badania laboratoryjne, z łądy tej rośliny otrzymać można olejek eteryczny zawierający cenny produkt dotychczas nie wyrabiany w kraju, tzw. citral, mający zastosowanie w przemyśle kosmetycznym jako niezbędny składnik przy produkcji perfum, wód kwiatowych, mydeł toaletowych itp. Stosuje się go również w przemyśle środków spożywczych, np. przy produkcji olejków do ciast oraz esencji do aromatyzowania lemoniad i kwasów. Z nasion tej rośliny otrzymać można olej schnący, służący do produkcji farb i lakierów.

Ponadto nasiona po wytłoczeniu stanowią treściwą paszę dla bydła.

W roku przyszłym spółdzielnia „Okęcie“ przystąpi do uprawy nepeta cataria, co pozwoli na zaopatrywanie w znacznym stopniu przemysłu kosmetycznego w cenne związki chemiczne ze źródeł krajowych.

Ponad 1100 dzików i jeleni upolowali myśliwi w lasach Mazur i Pomorza Zach.

W lasach Warmii i Mazur sezon polowań na tzw. zwierzynę grubą jest w pełni. W okresie od sierpnia do końca listopada myśliwi woj. olsztyńskiego ubili ponad 600 dzików i jeleni o łącznej wadze 57.000 kg.

Zwierzyna została zakupiona przez terenowe placówki przedsiębiorstwa „Las“. Mięso zwierząt zostało dostarczone do zakładów zbiorowego żywienia oraz do detalicznych punktów sprzedaży.

Plany roczne przed terminem

5200 radioodbiorników „Aga“ więcej samochodów, węgla i stali wyprodukują robotnicy do końca roku

WARSZAWA. 5200 radioodbiorników typu „Aga“ wyprodukuje jeszcze do końca br. załoga Zakładów Radiowych im. Kasprzaka, która wykonała już roczny plan produkcji odbiorników tego typu.

W roku bież. w Zakładach im. Kasprzaka nastąpił poważny wzrost wydajności pracy, przede wszystkim dzięki opracowaniu nowej technologii produkcji radioodbiorników i stałemu usprawnianiu cyklu produkcyjnego.

Załoga Zakładów Radiowych im. Kasprzaka uzyskała przy produkcji aparatów radiowych poważne sukcesy. Dowodem tego jest duże zmniejszenie ilości reklamacji o usterkach aparatów radiowych w tzw. okresie gwarancyjnym.

KIELCE. W dniu 9 bm. załoga hutnictwa im. M. Nowotki w Ostrowcu

Spółdzielnia Inwalidów w Żyrardowie prowadzi warsztaty krawieckie i szewskie oraz szereg sklepów i kiosków.

Dla uczczenia II Zjazdu Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej, pracownicy spółdzielni podjęli liczne zobowiązania dotyczące oszczędnego zużycia surowców i materiałów oraz podniesienia jakości produkcji. Plan ostatniego kwartału br. załoga szwalni zobowiązała się wykonać na 19 dni przed terminem, a załoga warsztatów szewskich na 5 dni przed terminem.

Na zdjęciu: Krawiecki punkt usługowy Nr 4. Majster Hieronim Adamiak wyróżniony za osiągnięcia w pracy zawodowej dyplomem Wojewódzkiego Związku Inwalidów — przymierza palto klientce.

wykonała zadania produkcyjne na br. Roczny plan produkcyjny został wykonany już w dniu 1 grudnia, a walcówki w dniu 8 grudnia br.

W ostatnich tygodniach załoga stalowni martenowskiej realizując zobowiązania przedjazdowe, obniżyła wybraki z 3 do 1 proc.

STALINOGRÓD. Jeko dziewiętnasta w przemyśle węglowym o zwycięskiej przedterminowej realizacji swoich poważnych rocznych zadań wydobywczych zameldowała w dniu 11 bm. załoga kopalni „Walenty-Wawel“.

WARSZAWA. W dniu 9 bm. przemysł motoryzacyjny zakończył wykonanie rocznego planu produkcji towarowej, dostarczając gospodarce narodowej planowaną na rok bież. liczbę samochodów ciężarowych, samochodów pożarniczych, ciągników, motocykli, silników, rowerów i przyrządów samochodowych. Tegoroczny plan produkcyjny tego przemysłu wyższy był o około 30 proc. od planu w 1952 r.

GDYNIA. Na miesiąc przed terminem indywidualni rybacy morsey Wybrzeża wykonali wartościowy roczny plan połowu ryby morskiej. Plan ilościowy rybacy indywidualni do tegoż terminu wykonali w 93 procentach.

Komunikacja przerwana — szkoły i urzędy nieczynne

Ogólnokrajowy strajk pracowników państwowych we Włoszech

RZYM (PAP) O północy z 10 na 11 bm. zastrajkowało 1.300.000 pracowników państwowych w całym Włoszech dla poparcia wysuniętych żądań ekonomicznych i na znak protestu przeciwko rządowemu projektowi ustawy, który zmierza do faktycznego odebrania pracownikom państwowym prawa strajku. Sparaliżowany został ruch kolejowy, uległa przerwie komunikacja pocztowa, telegraficzna i telefoniczna, nieczynne są szkoły średnie i powszechne. Zaprzestano również normalnej pracy szpitali państwowe, ograniczając się do najpilniejszych czynności. Poza kolejarzami, pocztowcami, pracownikami instytucji użyteczności publicznej zastrajkowali również urzędnicy wszystkich ministerstw, personel przedsiębiorstw podleg-

SKUP TRWA

90%

planu skupu zboża przekroczył powiat

WĄBRZEŻNO

Jest to ósmy z kolei powiat w województwie bydgoskim, który przekroczył 90% planu skupu zboża

Chłopi pracujący powiatów

K	Brodnica	K
I	Rypin	I
E	Szubin	E
D	Wyrzysk	D
Y	Żnin	Y

Bierzcie przykład z tych powiatów, które dzięki współzawodnictwu oraz właściwemu zrozumieniu swych obowiązków wobec Ludowej Ojczyzny zbliżają się szybko do pełnej realizacji swego planu skupu

tych ministerstwu obrony narodowej, urzędnicy skarbowi itd.

Strajk ten proklamowany został na przeciąg 24 godzin przez Związki Zawodowe różnych kierunków politycznych, zarówno należących do włoskiej Powszechnej Konfederacji Pracy jak i znajdujących się pod wpływami chrześcijańskich demokratów i socjaldemokratów.

Pozostały też skuteczne zarówno wszystkie apele rządu do pracowników państwowych, aby zrezygnowali ze strajku, jak i pogrozki zastosowania drastycznych sankcji, jak dokonania potrąceń z plac i wpisanie uczestników strajku na czarna listę.

Według doniesień z całego Włoszech, strajk przebiega w sposób zorganizowany i pod znakiem jedności akcji.

Na największych stacjach kolejowych, jak np. Rzym, Mediolan, Bolonia, Florencja, Turyn i Neapol, ruch pociągów ustał całkowicie. Do stolicy Włoszech nie przybył żaden pociąg. O całkowitym zahamowaniu ruchu kolejowego donoszą również z Mediolanu, gdzie po przybyciu ostatniego pociągu z Rzymu dworzec opustoszał.

W Bolonii stoi na dworcu szereg pociągów. Niemal stu procentowy jest strajk pocztowców w Rzymie. Przerwała pracę ogromna część urzędników ministerstw.

Należy podkreślić, że trzy główne włoskie centrale związkowe zapowiadają na najbliższy wtorek 24-godzinny strajk sześciu milionów robotników przemysłowych.

Delegacja chłopów NRD przybyła do Polski

WARSZAWA (PAP). Na zaproszenie Prezydium Zarządu Głównego Związku Samopomocy Chłopskiej przybyła z Niemieckiej Republiki Demokratycznej do Polski delegacja przedstawicieli Zarządu Centralnego Związku Samopomocy Chłopskiej i chłopskich spółdzielni handlowych z sekretarzem generalnym — E. Knorrem na czele.

Chłopi odstawiają zboże i żywiec

Chłopi pow. łódzkiego realizują sprzedaż mięsa państwu.

(Foto IKP — Woźniowski)

Rekordowy wynik maszynistów PKP 525 tys. kilometrów bez napraw średnich

16 kwietnia 1951 r. starszy maszynista Jan Pałkowski wraz ze swymi towarzyszami pracy maszynistami Franciszkiem Nowotarskim i Stanisławem Giżyckim oraz pomocnikami Stanisławem Famielcem, Władysławem Żabkiem i Franciszkiem Przeciszewskim zobowiązali się na cześć święta 1 Maja wzorem radzieckich „pięćsetysięczników“ przejechać bez napraw średnich 525 tys. kilometrów.

Na liczniku parowozu PT 47-151 obsługiwane przez zespół Pałkowskiego widniała wtedy cyfra 154.889 kilometrów.

Mijał dzień po dniu, miesiąc po miesiącu. Cyfra wypisana na liczniku rosła w zryw.

...9 grudnia br. o godz. 13.39 na Dworzec Główny w Krakowie wtoczył się pociąg ze Stalinoogrodu. Na przedzie pięknie udekorowany parowóz PT 47-151. Na liczniku cyfra 525 tys. kilometrów. Dzielną załogę powitali przedstawiciele KW PZPR, DOKP Kraków, towarzysze pracy i licznie zgromadzeni na peronie podróżni. Delegacja dzieci ze szkoły TPD nr 3, którą kolejarze krakowscy się opiekują, wręczyła załodze parowozu wiązanki kwiatów.

„Szczęśliwy jestem, że nasze zobowiązanie wykonaliśmy przed II Zjazdem Partii — mówi Jan Pałkowski: Niech to będzie nasz dar złożony Partii — i jej Przewodniczącemu Towarzysowi Bierutowi. Chcemy równocześnie zapewnić Partię, że tak jak dotychczas z całego serca wcielać będziemy jej wskazania“.

Przejeżdżając 525 tys. km bez napraw średnich załoga parowozu PT 47-151 osiągnęła najwyższy, nienotowany dotychczas w Polsce wynik. Wylimitowała ona 3 naprawy średnie parowozu i 37 plukań kotła. Realizując swoje zobowiązania dzielnicy maszyniści zaoszczędzili równocześnie ponad 570 ton węgla. Ogólna suma oszczędności wynikających z ich wspaniałego osiągnięcia przekracza sumę 470 tys. zł.

W woj. szczecińskim trwa w pełni sezon polowań na dziki. W ciągu bież. sezonu łowieckiego ubito już około 500 dzików. M. in. ubito olbrzymią sztukę odyńca wagi 250 kg. Odyńiec ten był postrachem całej okolicy.

Z upolowanych dzików uzyskano około 37.000 kg mięsa. Cenne skóry z dzików poszły na potrzeby przemysłu skórzanego.

obrachunkowy w spółdzielniach produkcyjnych

Sprawa jednego - sprawą wszystkich

Prezydium Powiatowej Rady Narodowej w Brodnicy mają bilans spółdzielni produkcyjnej im. Tadeusza Kościuszki w Niewierzu. Na wiosnę tego roku, kiedy ziemia dymia jeszcze mgłą — przeorał ją między w Niewierzu. Ludzie z

zultaty i stanowczo trzeba odwiedzić spółdzielców w Niewierzu...

TAK MÓWI ŻONA SPÓŁDZIELCY..

Tak też czynimy. Ranek jest piękny, resztki błękitnej mgły wsaczają się w daleki horyzont. Na przy-

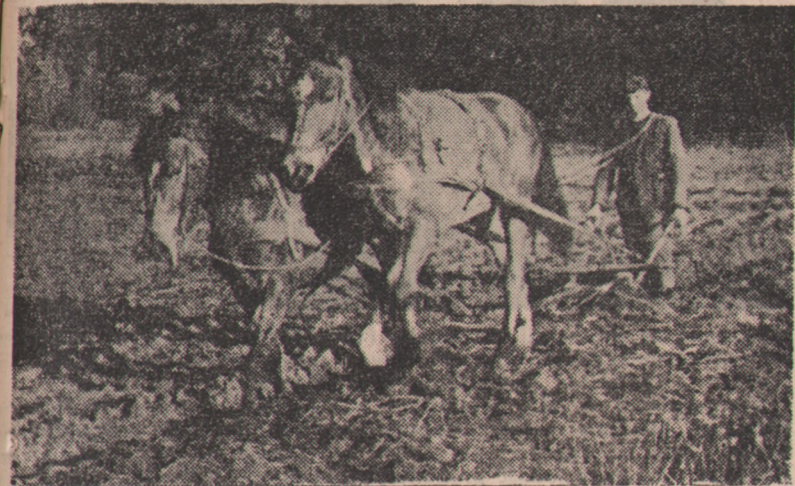
snymi rękami, że znają zasadę: o przyszłości decydujemy sami.

ROZMOWA PRZY ORCE

W osiągnięciach Niewierza, tej młodej spółdzielni produkcyjnej w pow. brodnickim jest dużo zasługi aktywu. Trzeba tu wymienić nazwisko Pawła Kłyzy, przewodniczącego. On poprowadził członków spółdzielni drogą racjonalnej, planowej gospodarki. Umiał wśród ludzi rozbudzić poczucie odpowiedzialności za wspólną sprawę, tę cenną atmosferę zrozumienia i solidarności. W słowach Feliksa Łupinowej, gdy mówiła o konieczności założenia wspólnej hodowli, odbił się duch tego kolektywu. Sprawa jednego — jest sprawą wszystkich. Oto hasło Niewierza.

Rozmawialiśmy również ze Stanisławem Łupiną. Zawrócił konie pod lasem i patrzyliśmy długo, jak pług odwala skiby czarnej ziemi. Świecilo słońce, pachniało ostro jesienny las. Stanisław Łupina wprowadził nas konkretnie w sprawę tej orki. Była to niegdyś (na miejscu gdzie orał) działka przyzagrodowa. Ale jej właściciel (chata obok) zgodził się chętnie na wykorzystanie działki pod inną uprawę. Zdecydował się na uprawę. Zdecydował się na uprawę, konieczność zastosowania płodozmiann. Spółdzielnia otrzymała oczywiście w innym miejscu tę ilość ziemi, ale spółdzielnia wyciągnie z tego racjonalny pożytek, uzyska dochód. A dochód zostanie przecież podzielony między wszystkich spółdzielców. Nie ma chyba lepszego przykładu (realnego przykładu) na to, jak gospodarują spółdzielcy w Niewierzu. Wszystko co dzieje się tutaj — jest sprawą wszystkich.

Są oczywiście i błędy, są i trudności. Ale sens tej sprawy jest dla tego wielki, że błędy i trudności łamie się w Niewierzu razem. (kz)

Stanisław Łupina — członek Spółdzielni Produkcyjnej im. Tadeusza Kościuszki w Niewierzu — w trakcie orki zimowej. (Foto IKP — Woźniwski)

wiarą i zapalem wyszli w pola, a oto rezultaty...

Stanisław Łupina wypracował z rodziną 546 dniówek obrachunkowych. Otrzymał on 971 kg pszenicy, 365 kg jęczmienia, 1354 kg owsa, 1.800 kg mieszanki. Ponadto Łupina zainkasował 1.806 zł w gotówce, ponad 4 tony ziemniaków, 120 kg cukru i 906 kg słomy. Poza gotówką otrzymał on więc ponad 100 kwintali produktów. Dycha miał 396 dniówek obrachunkowych, a przecież i on otrzymał za swą pracę ponad 30 kwintali zbóż i 1.377 zł w gotówce. I jeden i drugi dysponowali działkami przyzagrodowymi, co powiększało niewątpliwie ich dochód ogólny. A w ogóle spółdzielnia wygospodarowała ok. 160.000 zł dochodu. Gdyby obliczyć w przybliżeniu dochód jednej rodziny spółdzielczej w Niewierzu (wliczając w to produkcję na działkach przyzagrodowych) — to okazałoby się, że każda z tych rodzin wygospodarowała w kolektywie ok. 16 tys. złotych. Piękne są więc re-

zultaty chaty wita nas żona Łupiny. Obywatelko Felisko — pytamy krótko — czy jesteście zadowoleni z Waszej decyzji, czy warto pracować w spółdzielni?...

Feliksa Łupinowa uśmiecha się. „Nie wiem — mów — czy wy ludzie mielibyście wyznać się na „metrach“? Bo my na przykład dostaliśmy w tym roku 11 metrów samej pszenicy. Dobrze jest, nigdy jeszcze nie było tak dobrze. Nie będę Wam wyliczać wszystkiego. Mąż pracował i ja pracowałam. Opłacił się trud, bardzo się opłacił. Dobrze jest gospodarować razem — powiedzcie wszystkim. A byłoby jeszcze lepiej, gdyby nasza spółdzielnia miała gospodarstwo hodowlane. Nie mamy na razie obory i nie można go założyć. Ale założymy!“

Bardzo nas cieszy, że żona spółdzielcy ma wyrobione zdanie o celach i perspektywach kolektywnej gospodarki, że rozumie jej założenia ogólne. Jest to sygnał, że chłopcy w Niewierzu chcą kuć przyszłość wła-

Kultura odrodzonych Niemiec

Imponująco przedstawiają się w NRD wyniki na polu umasowienia kultury. Na zeszłorocznym festiwalu sztuki ludowej w Berlinie popisywało się np. 6 tysięcy zespołów i 2 tysiące ludowych solistów. W NRD istnieje przeszło 500 domów kultury, 5000 sal świetlicowych i 6000 bibliotek przyzakładowych. Również ruch wydawniczy i czytelnictwo, rozwój teatru zawodowego i ochotniczego, upowszechnienie filmu — nie mówiąc już o organizacji koncertów — budzą szczerą podziw.

Nie jednak wielka ilość teatrów, olbrzymie cyfry nakładów i sprawną organizację imprez artystycznych stanowią specyficzny rys życia kulturalnego w NRD. Najważniejszą rzeczą jest fakt, iż podjęto i zwycięsko rozegrano walkę we wszystkich dziedzinach życia kulturalnego z wpływami imperialistyczno-faszystowskimi, z obciążeniami datującymi się jeszcze z okresu monarchii i panowania junkrów i monopolistów. Od podstaw zreformowano oświatę i szkolnictwo wszystkich szczebli, wprowadzając masowo do szkół średnich i wyższych młodzież robotniczo-chłopskiego pochodzenia i tworząc w prawie stu procentach nowe kadry nauczycielskie.

Nauka i sztuka w NRD ma oblicze postępowe — w oparciu o najlepsze tradycje kultury niemieckiej wyraża dążenia mas narodu, który wydał Schillera i Goethego, Heinego i Beethovena, Marksa i Engelsa. I znów trzeba podkreślić wielki wysiłek, jaki włożono, aby uwolnić od burżuazyjnych zafaszowania wielką spuściznę artystyczną i literacką, spopularyzować klasyków, ukazać ludowe i humanistyczne tradycje, przypomnieć dawnych i nowszych bojowników o wyzwolenie społeczne.

Z życia kulturalnego w NRD nie wyczerpuje oczywiście ten twórczy rewizjonizm w stosunku do przeszłości. Z każdym rokiem coraz wyraźniej rysują się zreby nowej twórczości z realizmem socjalistycznym jako dążeniem kierunkowym, i to zarówno w literaturze jak w sztuce, zarówno w teatrze jak w kinie.

U nas w Polsce żywo interesujemy się postępową literaturą niemiecką. W ciągu ostatnich lat wydano około 80 książek niemieckich. Mamy możliwość dzięki mistrzom realizmu krytycznego jak Arnold Zweig lub Henryk i Tomasz Mann poznać w przymacie powieści społeczne szarpane sprzecznościami ustroju kapitalistycznego, pedząc ku swej zgubie na bezdrożach nacjonalizmu i militarystyki. Epicy proletariacki jak Bredel, Marchwitza i Scharrer ukazują nam masy robotnicze w walce z reakcją, hitleryzmem i oportunistycznym we własnych szeregach. Nie brak książek ilustrujących walkę podziemną z hydrą faszystowską. Tu prym wiodą Petersen, Gruenberg i przede wszystkim Anna Seghers.

Są to książki pisarzy-antyfaszystów. Około 250 spośród nich wyemigrowało z ojczyzny, gdy Hitler doszedł do władzy. Wielu walczyło w Hiszpanii przeciw faszystowskiej dyktaturze. Inni włączyli się w walkę antyhitlerowskiego podziemia. Rzecz zrozumiała, że obrachunek z burżuazyjną i faszystowską reakcją stanowi rys dominujący u przeważającej części współczesnych postępowych pisarzy, poetów i dramaturgów niemieckich. Jednakowoż coraz częściej zaczyna się pojawiać tematyka, związana z pokojową odbudową i planami gospodarczymi, z zagadnieniem wychowania nowego człowieka, z walką o pokój, z walką o pokojowe zjednoczenie Niemiec.

Współczesna postępową literaturą niemiecką ma charakter ludowo-patriotyczny, humanistyczny i internacjonalistyczny. Nie brak poetów opiewających przyjaźń między NRD i Polską Ludową, jak dowodzą „Rzeka pokoju“ M. Zimmering, utwory Hansa Marchwitzy, Kurta Barthela i innych. Kontakty literatury i sztuki niemieckiej z twórczością narodów Związku Radzieckiego, z twórczością narodów demokracji ludowej, w tym także Polski, są bardzo żywe.

Postępową literaturą niemiecką, podobnie jak postępowy teatr i film niemiecki, obalają bariery, które dzieliły przez długi czas naród polski i niemiecki — za sprawą klas rządzących obu narodów.

JAN PIECHOCKI

Na trasie reportażu

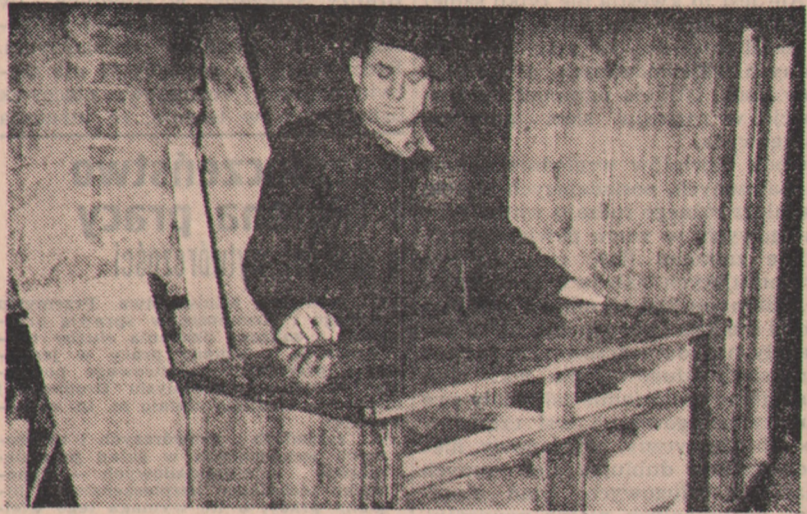
W osadzie zapomnianych bednarzy

Auto mknie przez Wymyślin i jest już w opłotkach Skepego. Lśnią jasno szyby w małych domach z drzewa — jesień jest bezsłoneczna i cicha. Ale przecież nie zawsze ten kąt nad jeziorami, piękny kąt w lipnowskiej ziemi — milczy w mgłę i wcześniej gasi światła. W dniu targów do Skepego napływa ludność z okolicznych wsi, setki furmanek toczy się po bruku, nie zamykają się drzwi od sklepów i warsztatów rzemieślniczych. Skepe spełnia ważną rolę w życiu lipnowskiego chłopca: zaopatruje go w towary przemysłowe i świadczy mu różnorodne usługi. „Miasteczko małych handlarzy“ (tak nazywano Skepe w okresie międzywojennym) przeżyło głębokie przemiany. Ludzie zaczęli pracować i żyć z pracy. Ożywiły się zamierające warsztaty rze-

mieślnicze. Czy jednak wszystko jest już jak należy?...

TU JESZCZE JEST WIELE DO ZROBIENIA

W Skepem czynnych jest 5 warsztatów bednarskich. Dużo tych warsztatów — jak na tysięczne miasteczko i okoliczne gromady. Bednarze w Skepem dają poważną produkcję, o czym świadczy fakt, że co pewien czas wyruszają na dalekie targi w Płocku, Czernikowie itd. Czy ktoś reguluje ten ważny dział wytwórczości, koniecznej usługi dla chłopca, czy planuje rozwój towarów?.. Nikt tego nie czyni, a szkoda. Wędrujący z towarem bednarz liczy się z kosztami transportu i wiezie towar nie tam, gdzie go najbardziej potrzebują, lecz tam, gdzie może go dowieźć. A bed-

Stolarz Stanisław Parowiński ze Skepego wyszkolił już pięciu uczniów. Prawie wszyscy osiedli w gromadach wiejskich i pracują dla chłopów. (Foto IKP — Woźniwski)

Obniżka kosztów inwestycji zależy w dużym stopniu od projektantów

Obniżka kosztów budownictwa o 7 proc. w latach 1954—55 jest jednym z głównych zadań, jakie przed budownictwem stawiają tezy przedzjazdowe. Od realizacji tego zadania, zależy czy bez podnoszenia nakładów będziemy mogli przeprowadzić wszystkie zaplanowane na ten okres inwestycje niezbędne dla zapewnienia dalszego rozwoju naszej gospodarki narodowej.

Możliwość tańszego wybudowania danego zakładu produkcyjnego, możliwość uzyskania jak największych efektów produkcyjnych przy niezwiększeniu nakładów inwestycyjnych w dużym stopniu zależy od tego, czy projekt budowy uwzględni nowe zdobycze techniki, nowe, bardziej ekonomiczne materiały budowlane, wskazuje właściwą organizację pracy i prawidłowo lokalizuje daną inwestycję. Nasze biura projektowe mają już niemałe doświadczenia w obniżaniu kosztów budownictwa. Np. projekt budowy Fabryki Samochołów Osobowych na Żeraniu — przez zastosowanie konstrukcji prefabrykowanych zamiast tradycyjnie stosowanego żelbetu — pozwolił zaoszczędzić 1400 ton stali oraz wielkie ilości drewna. Zeby otrzymać taką ilość drewna, jaką zaoszczędzono dzięki racjonalnemu projektowi FSO, trzeba byłoby wyciąć 135 ha lasu.

Ponowne opracowanie projektu niektórych obiektów cementowni Rejowiec II — spowodowało zastosowanie specjalnego, nie wymagającego stempli typu uzbrojeń oraz zmodyfikowanie konstrukcji — murów oporowych — pozwoliło wygospodarować ponad 300 m³ drewna oraz 800 ton cementu. Rewizja pierwotnych projektów umożliwiła uzyskanie dodatkowych oszczędności materiałów m. in. na budowie sortowni w kopalni „Gliwice“, na budowie w kopalni „Walenty - Wawel“, w hucie im. Dzierżyńskiego (zamiana konstrukcji stalowej na żelbetową), w celulozowni w Kostrzynie (zbiorniki będą tam wykonane z żelbetu, a nie z blachy stalowej) itp.

Racjonalnie opracowany projekt inwestycji pozwala również na właściwą gospodarkę terenem, na którym wznosi się daną inwestycję, a co się z tym łączy — ogranicza bardzo kosztownie, wymagające dużych nakładów materiałowych i finansowych, zbrojenie terenu, którego wymaga każda inwestycja.

Np. ponowne opracowanie projektu wykonalni dziewiarskiej w Sieradzu zapewniło większą koncentrację zabudowań, a tym samym zmniejszyło o 20 proc. teren przewidziany pierwotnie pod zabudowę, co równocześnie znacznie obniżyło koszty jego uzbrojenia.

Z uwagi na wielką rolę biur projektowych w walce o obniżenie kosztów naszego budownictwa i o zwiększenie jego efektów bez podnoszenia nakładów, przy Centralnym Zarządzie Biur Projektowych Budownictwa Przemysłowego utworzona została Centralna Rada Techniczna, do której zadań należy m. in. analiza zgłaszanych projektów pod kątem widzenia ich ekonomiczności. Tego typu komórki istnieją również przy poszczególnych terenowych biurach projektowych. Dla ułatwienia pracy tych komórek, jak również ułatwienia pracy samych projektantów, Centralny Zarząd wydaje obecnie specjalny informator, który wytyka błędy w projektowaniu obiektów przemysłowych, wskazuje sposoby najekonomiczniejszych rozwiązań projektowych oraz zawiera dane dotyczące ostatnich osiągnięć postępu technicznego, jak też i nowych materiałów budowlanych. (A).

Przeciwko układom z Bonn i Paryża

Naród francuski jednoczy się przeciwko wojskowym układom, odbudowującym Wehrmacht. Swój stosunek do sprawy utworzenia tzw. „europejskiej wspólnoty politycznej“ i „armii europejskiej“, lud francuski wyraża w licznych demonstracjach protestacyjnych.

Na zdjęciu: Przedstawiciele postępowego społeczeństwa francuskiego trzymają w rękach petycję przeciwko działaniu układów z Bonn i Paryża. Petycja podpisana została przez kilkanaście tysięcy osób.

nerzy na Pomorzu jest bardzo mało. Jakież jest więc wyjście z sytuacji?..

Trzeba sobie przypomnieć o bednarzach w Skepem, otoczyć ich opieką, pokierować w pewnym znaczeniu ich produkcją i usługą. Być może zawiąże się tu pożyteczna placówka wielobranżowej spółdzielni pomocniczej, która umożliwi produkcję sprzętu bednarskiego według nowych wzorów i zajmie się jego rozprowadzeniem. Sprawa służnogo rozdziału towarów, dostarczenia ich w okolice nie posiadające tak silnej usługi bednarskiej — byłaby rozwiązana. Nie potrzebowałyby wówczas bednarz tracić czasu na rozjazdy, uzyskaliby pomoc w surowcu, opale itd. Mogłoby przyjąć uczniów, co jest problemem pierwszorzędnej wagi dla zwiększenia wyszkolonych kadr tego rzadkiego rzemiosła. Tymczasem o bednarzach zapomniano, Okręgowy Związek Cechów nie sięga tu prawie wcale, na ludziach w Skepem ciąży stare nawyki i nieświadomość swojej roli społecznej.

NA PIERWSZEJ LINII USŁUGI DLA CHŁOPA

W Skepem są również stolarze, jak np. Stanisław Parowiński. Robi on dla chłopów wszelki sprzęt gospodarski, począwszy od stołków, a skończywszy na meblach. W ub. roku Parowiński (ma w warsztacie dwóch uczniów, a wyszkolił już pięciu) otrzymał pewien przydział węgla, w tym roku nie o tym nie słychać. Ten stolarz ze Skepego mówi wprost że chciałby mieć do dyspozycji pewne wzorce meblarskie, że chciałby być w kontakcie z nowymi metodami pracy. To ważne wskazanie dla OZC: zatroszczyć się o wzorce dla ludzi w terenie, dla rzemieślników pracujących wprost dla chłopca. Druga uwaga Parowińskiego jest również słuszna: chodzi po prostu o to, że w sklepach wiejskich powinny się znajdować materiały pomocnicze dla rzemiosła, jak pewne asortymenty gwoździ, szelaku, ew. narzędzi stolarskich itd. WZGS powinien zatroszczyć się o planowy rozdział tych środków w poszczególnych placówkach handlu wiejskiego.

W Skepem pracuje jeszcze wielu innych rzemieślników, jak krawcy, szewcy, a przecież nie ma tu nawet zaczątku aktywno rzemieślniczej, nie zorganizowano żadnego zebrania, na którym ktoś kompetentny mógłby naświetlić sprawę udziału w pomocniczych spółdzielniach rzemieślniczych, zebrać od ludzi ich troski, nawiązać tę cenną nić łączności i współpracy. Sygnalizujemy więc: uwaga na osadę zapomnianych bednarzy!

M. Krystyna

Planowa rozbudowa usług na wsi usprawni pomoc rzemiosła w walce o wzrost produkcji rolnej

IX Plenum Komitetu Centralnego PZPR postawiło jako jedno z najpilniejszych zadań na najbliższe lata zdecydowaną poprawę w dziedzinie zaspokajania potrzeb usługowych, szczególnie na wsi. Mimo, że sytuacja na tym odcinku ulega stalej poprawie, że w ciągu 3 lat (od 1950) sieć uspołecznionych punktów usługowych wzrosła blisko 4-krotnie, jednak wyniki te są jeszcze niezadowalające.

Przed wszystkim więc ich stan ilościowy jest jeszcze daleko niewystarczający, aby w pełni zaspokoić szybko rosnące potrzeby wsi. Stąd też uchwały IX Plenum Komitetu Centralnego PZPR przewidują utworzenie w ciągu najbliższych dwu lat 20.000 nowych punktów usługowych dla wsi.

Ale jest to kwestia nie tylko samej ilości punktów usługowych. Zarówno w skali krajowej jak i w poszczególnych województwach, a także w powiatach, istnieją ogromne dysproporcje w rozwoju sieci punktów usługowych.

Obok powiatów względnie dobrze zaopatrzonych, posiadających szeroki wachlarz różnego rodzaju warsztatów usługowych, w wielu powiatach istnieje znikoma ilość punktów reprezentujących zaledwie 2-3 branże. Stan ten jest wynikiem żywiołowości i braku koordynacji, które zaciążyły nad dotychczasowym rozwojem sieci usługowej dla wsi. Poszczególne spółdzielnie zakładały swe punkty usługowe na wsi często w sposób chaotyczny, bezplanowy, niedokrotnie dublując sieć innych placówek usługowych. Stąd „sięganie” do odległych nieraz powiatów, powodujące „mozaikę”, w której trudno ustalić odpowiedzialność za dany odcinek pracy, planować właściwie dalszy rozwój sieci usług, systematycznie prowadzić walkę o podniesienie stylu pracy i jakości świadczonych usług.

Również w woj. bydgoskim istnieje szereg tego rodzaju przykładów.

Tak np. zarówno w Brodnicy jak i Rypinie istnieją spółdzielnie pracy branży skórzanej, posiadające również punkty usługowe w terenie. Ale niezależnie od tego (zresztą przy niedostatecznej jeszcze sieci placówek usługowych) na terenie pow. rypińskiego istnieje również 11 punktów usługowych Pomocniczej Spółdzielni Branży Skórzanej w Brodnicy (w pow. brodnickim spółdzielnia ta posiada 12 punktów usługowych). Rzecz jasna, że sytuacja ta nie ułatwia planowej rozbudowy placówek usługowych w terenie, że utrudnia

Bezpieczeństwo i higiena pracy w drobnej wytwórczości

W instrukcji Ministerstwa Przemysłu Drobno i Rzemiosła w sprawie organizacji i zakresu działania służby bezpieczeństwa i higieny pracy w jednostkach przemysłu państwowego podległych Ministrowi Przemysłu Drobno i Rzemiosła ustalone zostało m. in. co następuje:

W zakładach wytwórczych i usługowych wchodzących w skład przedsiębiorstw wielozakładowych — stanowisko techniczne bezpieczeństwa i higieny pracy, o ile wymaga tego wielkość zakładu lub stopień zagrożenia życia i zdrowia pracowników, obejmuje pracownik wyznaczony przez kierownika zakładu; w przypadku nie wyznaczenia pracownika, sprawę bezpieczeństwa i higieny pracy załatwia kierownik zakładu. Niezależnie od odpowiedzialności kierownika zakładu odpowiedzialność za stan bezpieczeństwa i higieny pracy ponoszą kierownicy oddziałów oraz kierownicy odcinków pracy (majster, brzdajista itp.).

współpracę z radami narodowymi itd. W powiatach Tuchola i Sępólno istniały do niedawna jedynie nieliczne punkty usługowe „obce”, należące do spółdzielni z innych powiatów.

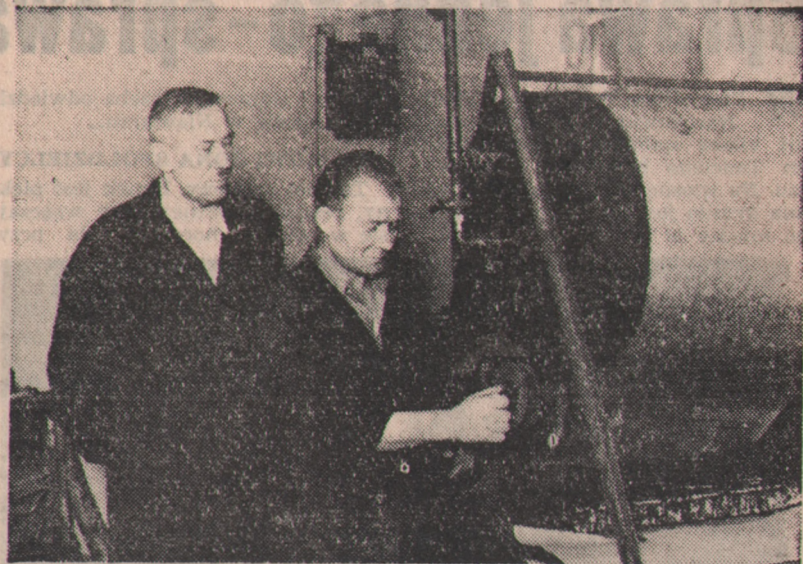
Wreszcie, jak wykazała praktyka, łączenie zadań wytwórczych z usługowymi w jednej spółdzielni również wpłynęło ujemnie na rozwój usług. Wiele zarządów spółdzielni widziało przede wszystkim zadania produkcyjne, plan produkcji, od którego w decydującym stopniu zależy wykonanie planu finansowego i... premia. Powodowało to zaniedbywanie sprawy usług, spychanie ich na drugi plan jako „mniej ważnych” a nawet ograniczanie ilości pracowników, surowców i materiałów potrzebnych do działalności usługowej.

W tej sytuacji zasadniczą zmianą w zapewnieniu wsi szybkiego wzrostu świadczenia usług, przede wszystkim tych, które są związane z podniesieniem wydajności naszej gospodarki rolnej, jest możliwa przez powołanie specjalnych organizacji usługowych dla wsi w postaci powiatowych wielobranżowych spółdzielni usługowych.

Spółdzielnie te, organizowane na bazie istniejących punktów usługowych, należących dotychczas do różnych spółdzielni, dzięki skoncentrowaniu się wyłącznie na usługi (z ewentualną produkcją pomocniczą, ale tylko na potrzeby wsi) będą mogły lepiej niż dotychczas zaspokajać zapotrzebowanie wsi na usługi, przede wszystkim w takich branżach, jak metalowa i drzewna. Równocześnie objęcie zasięgiem działalności całego powiatu ułatwi planowy, systematyczny rozwój sieci usługowej, pozwoli na szybsze i sprawniejsze likwidowanie dysproporcji i zaniedbań. Sprawa wielkiej wagi jest również fakt, że w ten sposób zorganizowane spółdzielnie mają znacznie lepsze warunki ścisłej współpracy z przeżydami rad narodowych.

Powiatowe wielobranżowe spółdzielnie usługowe mają przed sobą wielkie zadania. W walce o realizację wytycznych IX Plenum KC PZPR w sprawie szybszego wzrostu dobrobytu mas pracujących spółdzielnie te powinny odegrać dużą rolę, pomagając pracującemu chłopstwu w podnoszeniu wydajności, w zwiększaniu produkcji rolnej, w lepszym zaopatrzeniu społeczeństwa w artykuły rolnicze. Świadomość tej odpowiedzialności powinna zmobilizować pracowników powiatowych spółdzielni usługowych do jak najlepszego wypełniania ich zadań, do pełnego wkładu w realizację jednego z ważnych ogniw tego wielkiego planu.

Pomysł racjonalizatorski rzemieślników bydgoskich

Maszyna do produkcji marmurku introligatorskiego. Jest to projekt racjonalizatorski Bron. Ormanowskiego, Leona Michalskiego i Telesforda Szepli (Spółdzielnia Pracy „Pokój” w Bydgoszczy). Usprawnienie to daje spółdzielni 15.766 zł oszczędności w stosunku rocznym. Maszyna została przebudowana z maszyny do podgumowania taśmy. Daje oszczędności na robociznie i papierze, eliminując węgiel i drzewo. Polepsza jakość produkowanego marmurku introligatorskiego. (BJ)

O właściwą opiekę Zw. Branżowych nad spółdzielniami pomocniczymi

Rozwój spółdzielni pomocniczych w woj. bydgoskim nie przebiegał równomiernie w okresie ubiegłych kilku lat. O ile w pierwszych latach — do 1950 r. — sieć tych spółdzielni rosła się stosunkowo szybko, to w 1951—1952 r. zauważyć mogliśmy znaczne zwolnienie tempa rozwoju. Dopiero rok 1953 przyniósł znowu ze sobą wzmożenie wysiłków organizacyjnych dzięki konstruktywnej współpracy samorządu rzemiosła, tzn. Izby Rzemieślniczej z Delegaturą Z. S. P. i Rz., przejawiającej się na terenie wspólnego organu — Komisji Porozumiewawczej. Opracowany przez Komisję plan działania przyjął założenie, aby w ciągu 4 kwartałów br. i I kwartału 1954 r. zostały we wszystkich powiatach woj. bydgoskiego utworzone spółdzielnie pomocnicze. Plan ten został zrealizowany przedterminowo, gdyż już w bieżącym miesiącu w ostatnich dwóch powiatach powstają spółdzielnie pomocnicze. Z ogólnej liczby 19 powiatów wiejskich udało się w tym roku aż w 7 powiatach wyznaczyć białe plamy w sieci organizacji po-

mocniczych spółdzielni rzemieślniczych.

Ten niewątpliwie sukces samorządu rzemieślniczego jak również komórek organizacyjnych Zw. Branżowych nie powinien jednak przesłaniać nam aż nader licznych usterek i braków organizacyjnych — gospodarczych w istniejących już spółdzielniach. Słaba akcja werbunkowa w kierunku pozyskania dalszych członków spośród rzemiosła indywidualnego, zbyt mała ilość własnych zakładów produkcyjnych, a zwłaszcza usługowych, niedostateczny wzrost punktów skupu, renowacji i sprzedaży, za mała dbałość o zwiększenie obrotów w tych punktach skupu, niewykorzystanie w pełni potencjału produkcyjnego — usługowego zrzeszonych warsztatów w ramach kooperacji i produkcji nakładczej, usterki prawno — organizacyjne, mała aktywność samorządu spółdzielni, kompletny brak pracy kulturalno-oświatowej, — oto szereg zagadnień tylko przykładowo wymienionych, skłaniających do poważnego zastanowienia się nad dotychczasowym stylem pracy nie tylko spółdzielni pomocniczych, lecz również odpowiedzialnych za ten stan rzeczy jednostek nadrzędnych tj. Zw. Branżowych.

Dla uwytknienia jednak całokształtu problemu winniśmy jeszcze krótko scharakteryzować zadania spółdzielczości pomocniczej na obecnym etapie — w świetle też IX Plenum KC PZPR. Analiza sieci usługowej dobitnie wykazuje zgęszczenie uspołecznionych punktów usługowych w ośrodkach miejskich, a poważne luki na terenach gmin wiejskich. Są jeszcze duże połacie w powiatach, ba — nawet całe powiaty, gdzie w najważniejszych rodzajach usług dla wsi nie ma żadnego uspołecznionego punktu usługowego.

Tu na czoło wysuwają się ważne zadania spółdzielczości pomocniczej poprzez wykonywanie jej funkcji gospodarczo — społecznych — w dwóch głównych kierunkach.

Po pierwsze — spółdzielnie pomocnicze winne cały swój wysiłek organizacyjny i działalność werbunkową koncentrować w ośrodkach wiejskiego rzemiosła indywidualnego, a rzemieślników wstępujących w szeregi członków otoczyć natychmiast wszechstronną opieką techniczną i zaopatrzeniową celem wykorzystania ich potencjału usługowego dla wsi.

Po drugie — spółdzielczość pomocnicza przejmując w obecnej chwili zleconą przez ustawodawcę funkcję dystrybutora reglamentowanych materiałów zaopatrzeniowych dla rzemiosła niezrzeszonego, wykonującego usługi dla wsi, a co za tym idzie — staje się niezmiernie czułym i odpowiedzialnym narzędziem w polityce należytej ich wykorzystania po linii rozszerzenia usług wiejskich.

Przytoczone wyżej ramowe uwagi wysuwają nieodparty wniosek, że w dotychczasowym stylu pracy spółdzielni pomocniczych, a zwłaszcza Zw. Branżowych winien być dokonany przełom. Związki Branżowe muszą już na najbliższych posiedzeniach Zarządów szczegółowo przeanalizować pracę podległych spółdzielni pomocniczych i opracować nowy plan działania w kierunku usprawnienia swojej działalności na tym odcinku, uwzględniając jak najszerszej wytyczne też przedziadów IX Plenum KC PZPR. Jest to ich niezwykłe ważne i nie cierpiące zwłoki zadanie.

Osiągnięcia i trudności w inowrocławskim „Remontcie”

Jednym z ważnych czynników, przyczyniających się do poprawy komunalnych warunków bytu ludności pracującej — są remonty domów mieszkalnych. W Inowrocławiu remonty kapitałowe domów przeprowadza Miejskie Przedsiębiorstwo Remontowo — Budowlane, a dla oddziały jego pracy, działającej w ramach planu, coraz szersze plany — powstała w kwietniu br. Spółdzielnia Pracy Remontów i Konserwacji Budowlanych „Remont”.

Spółdzielnia wykonuje wszelkie usługi w zakresie robót murarskich, malarskich, zdunskich, ciesielskich. Działalność jej obejmuje cztery zakresy: budowlano — remontowy dla robót w ramach planów inwestycyjnych, konserwacyjny — remontowy w zakresie remontów kapitałowych, średnich i bieżących dla przedsiębiorstw, urzędów i organizacji, usługowy dla jednostek uspołecznionych, oraz usługowy dla świata pracy.

Właśnie o to chodzi. Działalność usługowa dla świata pracy, a więc po prostu — odnawianie i remontowanie mieszkań, przestawianie pieców, naprawianie ram okiennych, podłóg i tym podobne.

Do 31 października Spółdzielnia „Remont” wykonała plan roczny w 113 proc. A więc mimo szeregu trudności organizacyjnych, (rozpoczęła pracę dopiero w II kwartale br.) — osiągnęła duży sukces. Czy jednak sukces ten jest zupełny? — Niestety, nie. Dlatego, że w skali planu rocznego plan usług dla świata pracy wykonano w... 10 procentach. Jest to stan wysoce niezadowalający, który wymaga szybkiej, zdecydowanej poprawy.

Jedną z przyczyn jest fakt, że usługi Spółdzielni dla świata pracy są zbyt drogie. Niezależnie od kwestii kosztów robocizny, przedziela je w dużym stopniu materiał, który Spółdzielnia nabywać musi po cenach detalicznych, a nie hurtowych. Tak np. za pokost syntetyczny, którego cena w hurcie za 1 kg wynosi 13 zł — spółdzielnia w detalu płaci 39 zł z groszami, a więc trzykrotnie więcej. Pokost — to tylko przykład, wysoki narzut detalicznej płaci się przy wszystkich materiałach. Obecnie, na IV kwartał br., Spółdzielnia otrzymała według rozdzielnika na usługi dla świata pracy cement, drzewo, żelazo, ale niestety znowu po cenach detalicznych.

Innym powodem nie wykonania usług dla świata pracy przez spółdzielnię, jest „wygodna” postawa mieszkańców miasta, którzy o każdej naprawie, o każdym remoncie w mieszkaniu (futrny okienne, podłogi, drzwi itp.) zwracają się do Prezydium MRN, zamiast we własnym zakresie starać się o remont. Miejskie Przedsiębiorstwo Remontowo — Budowlane nastawione jest przede wszystkim na remonty kapitałowe, na naprawy dachów, kłatek schodowych, rynien, na remonty z tzw. odzysku „Izby”. Własnie powstała Spółdzielnia „Remont”, której zadaniem jest odciążenie Miejskiego Przedsiębiorstwa i o tym mieszkańcy Inowrocławia winni pamiętać, powierzając swe zamówienia spółdzielni.

W chwili obecnej przy Spółdzielni „Remont” istnieje punkt usługowy w Gniewkowie, a od 15 grudnia — dla uczczenia II Zjazdu PZPR, uruchomiony będzie

punkt usługowy w Kruszycy.

Rozumiejąc swe zadania, realizując wytyczne IX Plenum KC PZPR, Spółdzielnia „Remont” przystąpi w najbliższym czasie do wykonywania usług dla wsi. Przez przeżyda gminnych rad narodowych, oraz sołtysów, na zebraniach gromadzkich omawiane będą usługi spółdzielni i przyjmowane zamówienia na remonty domów, obelisk i budynków gospodarczych na wsi dla małych i średniolich chłopów. I w tym wypadku więc konieczne będzie przydzielenie spółdzielni materiałów po cenach hurtowych, by remonty na wsi wykonywane być mogły po przystępnych cenach. W tym wypadku wylania się także druga konieczność: dostarczenia spółdzielni odpowiednich środków lokomocji („Remont” nie ma swego samochodu) do przewożenia pracowników z materiałami na wies. Niewątpliwie w akcji tej przyjdzie z pomocą spółdzielni Prezydium Powiatowej Rady Narodowej. (L).

Rzemieślnicy w walce o postęp techniczny

Pomysły racjonalizatorskie zastępują drogi import z zagranicy

Wielkie zadania ma do spełnienia rzemieślnicza spółdzielczość pomocnicza na odcinku włączania potencjału ekonomicznego rzemiosła indywidualnego do realizacji zadań narodowych planów gospodarczych. Możemy to zilustrować na przykładzie gdańskiej „Metalurgii”, która zgromadziła w swych szeregach większość rzemieślników — metalowców Gdańska, Gdyni i Sopotu. Jak dotychczasowa praktyka wykazuje, rzemieślnicy już na pierwszym etapie uspołecznienia potrafią nie tylko wzorowo wykonać określone plany produkcyjne dla przemysłu kluczowego, lecz także potrafią odegrać wybitną rolę w walce o postęp techniczny. Gruntowna znajomość przedmiotu, wysoka specjalizacja, duże doświadczenie praktyczne i pasja odkrywca sprawia, że produjący rzemieślnicy wnoszą poważny wkład do ogólnopolskiego ruchu racjonalizatorskiego, wykonując sprawnie zapotrzebowanie społeczne.

Praca racjonalizatorska rzemieślników nie jest dziełem jakiegoś przypadku, lecz wykonywaniem określonych zadań, potrzebnych w tej chwili gospodarce narodowej. Tak było też z wynalazkami czołowego dziś rzemieślnika — racjonalizatora Wybrzeża, mistrza elektro — mekhaniki Franciszka Hermana, który posiada na swym koncie już wiele cennych usprawnień. Tak np. w 1951 r. postawiono przed „Metalurgią” zadanie opracowania konstrukcji wyłącznika

drzwiowego, produkowanego do tego czasu tylko za granicą. „Metalurgia” zleciła zadanie swemu członkowi, Franciszkowi Hermanowi, który podjął się tego niełatwego dzieła. Jak sam wynalazca oświadcza, pchnęło go do tego zamiłowanie do

Franciszek Herman, czołowy racjonalizator-rzemieślnik Wybrzeża.

godne wyposażenie naszych najnowocześniejszych okrętów dalekomorskich. Uwieńczeniem tej pracy wynalazczej był atest Polskiego Rejestru Statków, po czym można było przystąpić do masowej produkcji.

W ten oto sposób rzemieślnik — racjonalizator przyczynił się do dalszego uniezależnienia naszego przemysłu od dostaw zagranicznych, nasze jednostki pełnomorskie, jak to stwierdzają najwybitniejsi specjaliści, otrzymały najlepsze wyposażenie, technika konstruktorska pchnięta została znacznie naprzód, a 9 warsztatów rzemieślniczych uzyskało pełne zatrudnienie przy masowej produkcji tych aparatów, które posiadają i tę zaletę, że wytwarzane są przeważnie z surowca odpadowego.

Inny członek tejże „Metalurgii”, mistrz Ignacy Urbanik, również z Gdańska — Wrzeszcza, wyspecjalizował się w dziale stomatologicznym. Prowadzi on jedyną w woj. gdańskim szlifiernię świrdrów dentystycznych i naprawy aparatów dla stomatologii. Jego warsztat zaspakaja na tym odcinku potrzeby wszystkich ośrodków lecznictwa otwartego w całym kraju.

Trudną drogą kroczą rzemieślnicy do postępu technicznego, lecz drogą niezawodną, a ich aparaty z napisem „Metalurgia”, zainstalowane na naszych statkach, świadczą chlubnie o całym rzemiośle.

Zdz. W.

Nagrody za 100 tys. z tych dla najlepszych w ZS „Start”

Rada główna ZS Start kończy opracowanie regulaminu współzawodnictwa o tytuł najlepszego startowca, koła sportowego i okręgu. Na nagrody w postaci sprzętu sportowego została przeznaczona poważna suma 100 tys. zł. (p)

